

Przestępczość zorganizowana w Unii Europejskiej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przestępczości zorganizowanej w Unii Europejskiej (2010/2309 (INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 67, rozdział 4 (art. 82-86) i rozdział 5 (art. 87-89) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając program sztokholmski w zakresie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości¹ oraz komunikat Komisji pt. „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości dla europejskich obywateli. Plan działań służący realizacji programu sztokholmskiego” COM(2010)0171) oraz komunikat Komisji pt. „Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE w działaniu: pięć kroków w kierunku bezpieczniejszej Europy” (COM(2010)0673),
- uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady ds. WSiSW w dniu 8-9 listopada 2010 r. dotyczące stworzenia i realizacji serii strategii UE mających na celu zwalczanie poważnej i zorganizowanej przestępczości międzynarodowej,
- uwzględniając decyzję ramową Rady 2008/841/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej²,
- uwzględniając konwencję ONZ sprawie międzynarodowej przestępczości zorganizowanej przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne dnia 15 listopada 2000 r. (rezolucja 55/25) wraz z odnośnymi protokołami, a w szczególności protokół o zapobieganiu, zwalczaniu i karaniu handlu ludźmi, zwłaszcza kobietami i dziećmi, protokół przeciwko przemytowi migrantów drogą lądową, morską i powietrzną oraz protokół przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i handlowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją,
- uwzględniając decyzję Rady 2003/577/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie wykonania w Unii Europejskiej postanowień o zabezpieczeniu mienia i środków dowodowych, decyzję Rady 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r.³ w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa oraz decyzję Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty,
- uwzględniając decyzję Rady 2007/845/WSiSW z dnia 6 grudnia 2007 r.⁴ dotyczącą współpracy pomiędzy biurami ds. odzyskiwania mienia w państwach członkowskich w dziedzinie wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem oraz uwzględniając sprawozdanie Komisji

¹ Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1.

² Dz.U. L 300 z 11.11.2008, s. 42.

³ Dz.U. L 68 z 15.3.2005, s. 49.

⁴ Dz.U. L 332 z 18.12.2007, s. 103.

Europejskiej COM(2011)0176 sporządzone zgodnie z art. 8 tej decyzji,

- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie konfiskaty i odzyskiwania mienia (7769/3/10),
- uwzględniając Konwencję Rady Europy nr 198 o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu,
- uwzględniając badanie „Ocena skuteczności działań państw członkowskich w zakresie identyfikowania, śledzenia, zamrażania i konfiskowania mienia pochodzącego z przestępstwa” zlecone przez Komisję Europejską (2009 r.),
- uwzględniając badanie Parlamentu Europejskiego pt „Rola UE w zwalczaniu międzynarodowej przestępczości zorganizowanej”¹,
- uwzględniając coroczne sprawozdania Europolu dotyczące oceny zagrożenia przestępczością zorganizowaną², w szczególności sprawozdanie z 2011 r.,
- uwzględniając wspólne sprawozdanie Europolu, Eurojustu i Fronteksu na temat stanu bezpieczeństwa wewnętrznego w Unii Europejskiej (2010 r.),
- uwzględniając roczne sprawozdania Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii dotyczące problemu narkotykowego w Europie,
- uwzględniając roczne sprawozdania włoskiej Krajowej Dyrekcji ds. Walki z Mafią (Direzione Nazionale Antimafia), uwzględniając sprawozdania Bundeskriminalamt (BKA, niemiecki federalny wydział śledczy) na temat obecności organizacji przestępczej ‘Ndrangheta w Niemczech, a w szczególności ostatnie sprawozdanie pt. „Analiza działalności prowadzonej w Niemczech przez klan pochodzący z gminy San Luca”,
- uwzględniając sprawozdanie ROCTA (Ocena zagrożenia rosyjską przestępczością zorganizowaną) sporządzone przez Europol w 2008 r.,
- uwzględniając sprawozdanie ogólne na temat działań Europolu (2009 r.),
- uwzględniając badanie pt. „Poprawa koordynacji pomiędzy organami UE odpowiedzialnymi za współpracę policyjną i sądową: w kierunku powołania prokuratury europejskiej”, zlecone przez Parlament Europejski,
- uwzględniając decyzję ramową Rady 2006/960/WSiSW z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie uproszczenia wymiany informacji i danych wywiadowczych między organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej,
- uwzględniając decyzję Rady 2009/426/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wzmocnienia Eurojustu i w sprawie zmiany decyzji 2002/187/WSiSW ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością³,

¹ PE 410.678.

² <http://www.europol.europa.eu/index.asp?page=publications&language=>

³ Dz.U. L 138 z 4.6.2009, s. 14.

- uwzględniając roczne sprawozdania z działalności Eurojustu (2002-2010)¹,
- uwzględniając decyzję Rady 2008/976/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie Europejskiej Sieci Sądowej²,
- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej do Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie roli Eurojustu i europejskiej sieci sądowej w walce z przestępczością zorganizowaną i terroryzmem w Unii Europejskiej (COM(2007)0644),
- uwzględniając decyzję Rady 2009/371/WSiSW z dnia 6 kwietnia 2009 r. ustanawiającą Europejski Urząd Policji (Europol)³,
- uwzględniając decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych⁴,
- uwzględniając konwencję z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych między państwami członkowskimi Unii Europejskiej⁵ oraz akty Rady, tj. akt z dnia 16 października 2001 r. ustanawiający protokół do tej konwencji oraz akt z dnia 18 grudnia 1997 r. dotyczący konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi (druga konwencja neapolitańska)⁶,
- uwzględniając decyzję ramową Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, oraz późniejsze akty zmieniające⁷,
- uwzględniając sprawozdania Komisji Europejskiej oparte na art. 34 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (COM(2005)0063 i COM(2006)0008),
- uwzględniając sprawozdanie z realizacji europejskiego nakazu aresztowania opublikowane przez Komisję dnia 11 lipca 2007 r. oraz notatkę informacyjną Sekretariatu Generalnego Rady z dnia 11 czerwca 2008 r. dotyczącą odpowiedzi na kwestionariusz mający na celu zabranie szeregu informacji ilościowych dotyczących stosowania europejskiego nakazu aresztowania w 2007 r.⁸,
- uwzględniając swoje zalecenie dla Rady w sprawie oceny europejskiego nakazu aresztowania⁹,
- uwzględniając decyzję ramową Rady 2002/465/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. dotyczącą wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych¹⁰ oraz sprawozdanie Komisji

¹ http://www.eurojust.europa.eu/press_annual.htm

² Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 130.

³ Dz.U. L 121 z 15.5.2009, s. 37.

⁴ Dz.U. L 350 z 30.12.2008, s. 60.

⁵ Dz.U. C 197 z 12.7.2000, s. 3.

⁶ Dz.U. C 24 z 23.1.1998, s. 1.

⁷ Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1.

⁸ 10330/2008

⁹ Dz.U. C 291E z 30.11.2006, s. 244.

¹⁰ Dz.U. L 162 z 20.6.2002, s. 1.

dotyczące przeniesienia przepisów decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych (COM(2004)0858),

- uwzględniając badanie Parlamentu Europejskiego z 2009 r. dotyczące stosowania europejskiego nakazu aresztowania i wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych na poziomie narodowym i europejskim¹,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r.² w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, zastępującą decyzję ramową Rady 2002/629/WSiSW,
- uwzględniając 40 zaleceń Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy mających na celu zwalczanie prania pieniędzy,
- uwzględniając dyrektywę 2005/60/WE z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy i finansowania terrorystów³,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1889/2005 z dnia 26 października 2005 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty⁴,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1781/2006 z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie informacji o zleceniodawcach, które towarzyszą przekazom pieniężnym⁵,
- uwzględniając decyzję ramową Rady 2003/568/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie zwalczania korupcji w sektorze prywatnym⁶ oraz sprawozdanie Komisji dla Rady w oparciu o art. 9 decyzji ramowej Rady 2003/568/WSiSW (COM(2007)0328),
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji (zwaną „konwencją z Meridy”),
- uwzględniając Prawnokarną konwencję o korupcji i Cywilnoprawną konwencję o korupcji przyjęte przez Radę Europy, uwzględniając konwencję w sprawie zwalczania korupcji, w którą zaangażowani są urzędnicy Wspólnot Europejskich lub urzędnicy państw członkowskich Unii Europejskiej oraz konwencję OECD w sprawie zwalczania przekupstwa zagranicznych urzędników publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych,
- uwzględniając dyrektywę 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r.⁷ w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, z późniejszymi zmianami,
- uwzględniając badanie Parlamentu Europejskiego pt. „Instytucje finansowe a wdrażanie funduszy strukturalnych w południowych Włoszech” (2009 r.),

¹ PE 410.671.

² Dz.U. L 101 z 15.4.2011, s. 1.

³ Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15.

⁴ Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 9.

⁵ Dz.U. L 345 z 8.12.2006, s. 1.

⁶ Dz.U. L 192 z 31.7.2003, s. 54.

⁷ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.

- uwzględniając strategię antynarkotykową Unii Europejskiej na lata 2005–2012 oraz Plan działania UE w zakresie narkotyków na lata 2009–2012,
 - uwzględniając światowy raport o narkotykach na rok 2010 sporządzony przez Biuro Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przeszłości (UNODC),
 - uwzględniając roczne sprawozdanie Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii dotyczące problemu narkotykowego w Europie za rok 2010,
 - uwzględniając badanie zlecone przez Komisję Europejską i wykonane przez Centre for the Study of Democracy pt. „Analiza powiązań między przestępczością zorganizowaną i korupcją” (2010),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 338/97z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi oraz zalecenie Komisji Europejskiej z dnia 13 czerwca 2007 r.¹ określające szereg działań dotyczących wykonania tego rozporządzenia,
 - uwzględniając badanie pt. „Ściąganie haraczy: konieczność zapewnienia instrumentu zwalczania działań przestępczości zorganizowanej” przeprowadzone przez Transcrime w 2008 r. i finansowane przez Komisję Europejską,
 - uwzględniając rezolucję Rady z dnia 25 września 2008 r. w sprawie europejskiego globalnego planu dotyczącego walki z podrabianiem i piractwem oraz rezolucję Rady z dnia 23 października 2009 r. w sprawie wzmocnionej strategii na rzecz współpracy celnej,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/99/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne²,
 - uwzględniając deklarację pisemną Parlamentu Europejskiego 2/2010 w sprawie działań Unii na rzecz walki z korupcją,
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2008 r. – Dochody pochodzące z przestępczości zorganizowanej: przestępstwo nie popłaca (COM(2008)0766),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu PE,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0333/2011),
- A. mając na uwadze, że jednym z głównych celów Unii Europejskiej jest stworzenie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości bez granic wewnętrznych, w której zapobiega się przestępczości i ją zwalcza (art. 3 TFUE), a także zapewnienie wysokiego poziomu bezpieczeństwa za pomocą środków zapobiegających przestępczości oraz zwalczających ten proceder, a także za pomocą środków służących koordynacji i współpracy organów policyjnych i sądowych oraz innych właściwych organów, a także za pomocą wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych w sprawach karnych i, w miarę potrzeby, zbliżania przepisów karnych (art. 67 TFUE);

¹ Dz.U. L 61 z 3.3.1997, s. 1.

² Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 28.

- B. mając na uwadze, że przestępczość zorganizowana powoduje znaczące koszty społeczne, ponieważ narusza prawa człowieka, ogranicza zasady demokracji, przyczynia się do sprzeniewierzenia i marnowania zasobów finansowych, ludzkich i innych, zakłóca funkcjonowanie wolnego wspólnego rynku, przenika do przedsiębiorstw i legalnej działalności gospodarczej, sprzyja korupcji oraz zanieczyszcza i niszczy środowisko naturalne;
- C. mając na uwadze, że niepokojące dowody zgromadzone na potrzeby spraw sądowych, dochodzeń policyjnych i śledztw dziennikarskich wskazują, że w niektórych państwach członkowskich występuje głęboka i utrwalona infiltracja środowiska polityki, administracji publicznej i legalnej działalności gospodarczej przez przestępczość zorganizowaną; mając na uwadze możliwość rozszerzenia takiej infiltracji na pozostałą część Unii Europejskiej i wzmocnienie przestępczości zorganizowanej,
- D. mając na uwadze, że działalność organizacji przestępczych jest ukierunkowana na osiągnięcie zysku ekonomicznego i na nim się opiera, w związku z czym skuteczne środki mające na celu przeciwdziałanie takiemu procederowi i jego zwalczanie muszą koncentrować się na identyfikowaniu, zamrażaniu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa; mając na uwadze, że istniejące ramy prawne na szczeblu UE wydają się niewystarczające do zagwarantowania znaczących działań w zakresie zwalczania przestępczości oraz że konieczne jest przyjęcie przepisów umożliwiających na przykład stosowanie tzw. konfiskaty rozszerzonej i postępowanie w sprawie mienia zapisanego na osoby lub organizacje fikcyjne; ponadto mając na uwadze, że ponowne wykorzystanie skonfiskowanego mienia do celów społecznych pozwala przyjąć pozytywne podejście w ramach strategii przeciwdziałania przestępczości zorganizowanej, ponieważ mienie pochodzące z konfiskaty nie jest już postrzegane wyłącznie jako zasoby odebrane organizacji przestępczej, ale stanowi czynnik podwójnie konstruktywny – zarówno ze względu na aspekty związane z zapobieganiem przestępczości zorganizowanej, jak i ze względu na jego efekt sprzyjania rozwojowi gospodarczemu i społecznemu;
- E. mając na uwadze, że organizacje przestępcze koncentrują swoje działania na licznych i coraz rozleglejszych obszarach, takich jak na przykład międzynarodowy handel środkami odurzającymi, handel ludźmi i ich wykorzystywanie, przestępstwa finansowe, międzynarodowy handel bronią, podrabianie, cyberprzestępczość, przestępstwa przeciwko środowisku naturalnemu, sprzeniewierzenie funduszy publicznych, oszustwa i pobieranie haraczy, oraz że większość tych działań ma z natury charakter transnarodowy i transeuropejski; mając na uwadze, że znaczna część dochodów pochodzących z tego rodzaju działań przestępczych jest przedmiotem procederu prania pieniędzy;
- F. mając na uwadze, że nielegalne imigrantki (kobiety i dziewczęta) są bardziej narażone na skutki wynikające z przestępczości zorganizowanej, np. z prostytucji i handlu ludźmi, niż kobiety i dziewczęta będące obywatelkami państw UE;
- G. mimo że nie przeprowadzono wyczerpującego badania na ten temat, obroty organizacji przestępczych o charakterze mafijnym działających w Europie są imponujące, zwłaszcza w przypadku włoskich grup przestępczości zorganizowanej, których dochody – jak wykazano w wielu badaniach (w tym w badaniu Eurispes) i potwierdzono we wspólnym sprawozdaniu Eurojustu, Europolu i Fronteksu z 2010 r. – można szacować w dużym przybliżeniu na kwotę 135 miliardów euro, która jest wyższa niż łączna kwota produktu krajowego brutto sześciu państw członkowskich UE, czego najlepszym przykładem jest ‘Ndrangheta,

organizacja mafijna najbardziej zakorzeniona w krajach UE i na świecie, której szacowany roczny obrót wynosi co najmniej około 44 miliardy euro;

- H. mając na uwadze, że zagrożenie dla Unii Europejskiej ze strony przestępczości zorganizowanej wykracza poza jej granice i że proceder ten należy zatem zwalczać z uwzględnieniem konieczności przyjęcia globalnego i międzynarodowego podejścia oraz nawiązania ścisłej współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, takimi jak na przykład Interpol i Biuro Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przestępczości;
- I. mając na uwadze, że korupcja jest podstawowym narzędziem szantażu i nagradzania stosowanym przez organizacje przestępcze w celu sprzeniewierzenia środków publicznych oraz przenikania do lokalnego środowiska politycznego, struktur administracji publicznej i sektora prywatnego;
- J. mając na uwadze, że pranie pieniędzy jest jednym z najgroźniejszych procederów umożliwiających przenikanie się działalności legalnej i nielegalnej oraz koniecznym etapem, bez którego siła nabywczą zdobytą na drodze przestępczości pozostałaby tylko potencjalna, możliwa do wykorzystania wewnątrz nielegalnego obiegu, ale nieprzekładalna na prawdziwą władzę gospodarczą; mając na uwadze, że współdziałanie i współpraca na szczeblu międzynarodowym stanowią podstawę skutecznego zwalczania prania pieniędzy;
- K. mając na uwadze, że międzynarodowy handel środkami odurzającymi stanowi główne źródło zysków przestępczości zorganizowanej i mafii i stwarza podstawę dla ich pozycji gospodarczej i społecznej; mając na uwadze, że Unia Europejska stanowi jeden z najważniejszych rynków zbytu dla środków odurzających (heroiną, kokainą i konopiami) oraz jest ich producentem (zwłaszcza w odniesieniu do narkotyków syntetycznych); mając na uwadze, że w handlu tym uczestniczy również wiele dobrze znanych państw produkcji i tranzytu spoza UE, w szczególności państw Ameryki Łacińskiej, Afryki Zachodniej i Azji;
- L. mając na uwadze, że wymuszenie, ściąganie haraczy i lichwa stanowią procedery, poprzez które przestępczość zorganizowana przenika do legalnej gospodarki, co wypacza w znaczącym stopniu wszelkie formy wolnego rynku oraz ogranicza prawa obywateli, przedsiębiorców, pracowników fizycznych i umysłowych; mając na uwadze, że jak wykazano w finansowanym przez Komisję Europejską badaniu Transcrime z 2008 r. na temat „Ściąganie haraczy: konieczność zapewnienia instrumentu zwalczania przestępczości zorganizowanej”, stopień rozpowszechnienia tego procederu osiąga niepokojące rozmiary w co najmniej połowie państw członkowskich UE oraz jest znaczący w pozostałej połowie; mając na uwadze, że istnieje bezpośrednie powiązanie między zasięgiem procederu ściągania haraczy a kontrolowaniem przez organizacje przestępcze terytorium oraz prowadzonej na nim działalności gospodarczej i politycznej; mając na uwadze, że skuteczne zwalczanie ściągania haraczy musi opierać się przede wszystkim na zachęcaniu do zgłaszania tego procederu przez ofiary oraz na rozbudowanym zapleczu instytucjonalnym na danym terytorium;

Wprowadzenie

1. z zadowoleniem przyjmuje środki na rzecz zwalczania przestępczości zorganizowanej zawarte w programie sztokholmskim, w odnośnym planie działań i w strategii bezpieczeństwa wewnętrznego i wyraża nadzieję, że w okresie trzech kolejnych prezydentur zwalczanie przestępczości zorganizowanej będzie jednym z priorytetów politycznych i że

zostaną osiągnięte wymierne wyniki w tym obszarze;

2. wyraża przekonanie, że przestępczość zorganizowana, bez względu na to czy ma ona charakter mafijny czy nie, jest jednym z głównych zagrożeń dla bezpieczeństwa wewnętrznego UE i wolności obywateli; uważa, że pomimo ryzyka coraz częstszego nawiązywania przez organizacje przestępcze współpracy z organizacjami terrorystycznymi, przestępczość zorganizowana powinna być traktowana odrębnie od terroryzmu i wzywa do utworzenia specjalnej, horyzontalnej strategii UE w tej dziedzinie, w której należy przewidzieć środki ustawodawcze i operacyjne, środki finansowe i dokładny harmonogram realizacji; popiera konkluzje Rady z dnia 8 - 9 listopada 2010 r. w sprawie serii strategii politycznych UE w zakresie zwalczania przestępczości zorganizowanej oraz wzywa Radę do zmiany decyzji, tak aby przewidywała udział Parlamentu w ustalaniu priorytetów, omawianiu celów strategicznych i dokonywaniu oceny wyników tych strategii;
3. wspiera państwa członkowskie w działaniach mających na celu zwalczanie przestępczości zorganizowanej oraz zachęca je do wzmocnienia wymiaru sprawiedliwości i organów ścigania na podstawie istniejących najlepszych praktyk, także poprzez porównanie przepisów i środków mających na celu wspieranie ich działań, a także do przeznaczenia na ten cel odpowiednich zasobów ludzkich i finansowych; wzywa państwa członkowskie do opracowania proaktywnego podejścia dochodzeniowego, przygotowania krajowych planów zwalczania przestępczości zorganizowanej oraz do zapewnienia koordynacji działań na szczeblu centralnym poprzez ustanowienie odpowiednich specjalnych struktur z wykorzystaniem najlepszych praktyk niektórych państw członkowskich; wzywa COSI do zorganizowania corocznego posiedzenia, w którym wezmą udział przynajmniej państwa członkowskie, Komisja, Rada, Parlament Europejski, Europol i Eurojust, w ramach którego zostaną przedstawione osiągnięte wyniki oraz przyszłe plany dotyczące zwalczania przestępczości zorganizowanej na szczeblu unijnym i krajowym;
4. podkreśla, że wszystkie środki mające na celu zwalczanie przestępczości zorganizowanej muszą być w pełni zgodne z prawami podstawowymi i proporcjonalne do osiągnięcia zamierzonego celu oraz że zgodnie z art. 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej realizacja tych celów jest niezbędna w społeczeństwie demokratycznym, bez bezpodstawnego ograniczania wolności jednostki, zgodnie z zasadami zawartymi w Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, Karcie Praw Podstawowych UE i wspólnymi dla państw członkowskich zasadami konstytucyjnymi;
5. zauważając, że w art. 222 TFUE nakłada się na Unię Europejską i jej państwa członkowskie prawny obowiązek wprowadzenia klauzuli solidarności, wyraża głębokie zaniepokojenie próbami przenikania organizacji przestępczych do struktur politycznych, administracyjnych (na wszystkich szczeblach), gospodarczych i finansowych; wzywa Komisję Europejską, Radę i państwa członkowskie do skoncentrowania działań zniechęcających na środkach odnoszących się do konfiskaty mienia pochodzącego z przestępstwa, w tym mienia często zatajonego dzięki wykorzystaniu sieci fikcyjnych podmiotów, osób wspierających, instytucji politycznych i grup nacisku; podkreśla, że wysiłki mające na celu zwalczanie przestępczości zorganizowanej muszą w pełni uwzględniać przestępstwa popełniane przez tzw. białe kołnierzyki;

Udoskonalenie ram prawnych UE

6. z uwagi na fakt, że międzynarodowe siatki przestępcze pozostają niezwykle aktywne i że skala i stopień skomplikowania przestępczości zorganizowanej stale wzrastają, wzywa

państwa członkowskie do usprawnienia współpracy i koordynacji oraz do dostosowania ich ram prawnych, w oparciu o dobre praktyki w ramach systemów bardziej zaawansowanych w zakresie ścigania przestępczości zorganizowanej, szczególnie w zakresie ustanowienia wspólnych, standardowych procedur oraz rodzajów spraw karnych; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia terminowej i skutecznej ratyfikacji i / lub transpozycji wszystkich europejskich i międzynarodowych instrumentów prawnych odnoszących się bezpośrednio lub pośrednio do działań na rzecz zwalczania przestępczości zorganizowanej;

7. ze względu na wyjątkowo ograniczony wpływ wywierany na systemy prawne państw członkowskich przez decyzję ramową 2008/841/WSiSW w sprawie przestępczości zorganizowanej, która nie przyniosła istotnej poprawy w prawie krajowym państw członkowskich ani we współpracy w działaniach mających na celu zwalczanie przestępczości zorganizowanej, wzywa Komisję do przedstawienia do końca 2013 r. wniosku dotyczącego dyrektywy zawierającego konkretniejszą i lepiej określającą najważniejsze cechy tego zjawiska definicję przestępczości zorganizowanej, koncentrującego się w szczególności na kluczowym pojęciu „organizacji” i uwzględniającego nowe rodzaje przestępczości zorganizowanej; wzywa, aby w przypadku udziału w organizacji przestępczej – przy uwzględnieniu różnorodności i charakterystyki poszczególnych ustawodawstw krajowych – rozważone zostało zniesienie obecnie istniejącego podwójnego podejścia (karania zarówno za udział, jak i za znowę przestępczą) oraz określenie szeregu tradycyjnie popełnianych przestępstw, które bez względu na maksymalną karę przewidzianą w systemach prawnych poszczególnych państw członkowskich, będą uznawane za takie przestępstwa; wzywa ponadto do potraktowania w bardziej rygorystyczny sposób kwestii karania wszelkich form wspierania organizacji przestępczych;
8. wzywa Komisję Europejską do jak najszybszego przedłożenia ramowej propozycji dotyczącej dyrektywy w sprawie procedury zajęcia i konfiskaty dochodów pochodzących z przestępstwa, zgodnie z jej programem prac na rok 2011; w związku z tym, uwzględniając wymóg przestrzegania praw podstawowych zawarty w Karcie Praw Podstawowych i Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, zwraca się do Komisji Europejskiej o:
 - opracowanie przepisów dotyczących skutecznego stosowania instrumentów takich jak konfiskata rozszerzona i konfiskata przy braku wyroku skazującego;
 - opracowanie przepisów dotyczących łagodzenia ciężaru dowodowego w przypadku skazania osoby za ciężkie przestępstwo (w tym za przestępstwo związane z przestępczością zorganizowaną), jeżeli chodzi o pochodzenie posiadanego przez nią mienia;
 - zachęcanie do wprowadzenia do ustawodawstw krajowych – zależnie od przypadku w zakresie prawa karnego, cywilnego i podatkowego – instrumentów łagodzących ciężar dowodowy w odniesieniu do pochodzenia majątku osoby oskarżonej o przestępstwo związane z przestępczością zorganizowaną;
 - włączenie do swojego wniosku przepisów umożliwiających zajęcie, a następnie konfiskatę w przypadku mienia zapisanego na osoby trzecie; ponadto wnosi o objęcie ściganiem karnym działań podmiotu fikcyjnego w takich przypadkach, ponieważ mają one na celu uniknięcie zastosowania środków prewencyjnych dotyczących mienia lub ułatwienie realizacji przestępstw takich jak ukrywanie, pranie pieniędzy oraz

wykorzystywanie środków pieniężnych pochodzących z nielegalnych źródeł; zwraca się zatem do Komisji o sprecyzowanie w swoich wnioskach ustawodawczych, że pojęcie „dochodu z przestępstwa”, sformułowane w konwencji ONZ przyjętej w Palermo i zawarte w decyzji ramowej 2008/841/WSiSW, jest szersze niż pojęcie „zysku”; pilnie wzywa państwa członkowskie do poprawnej transpozycji tego pojęcia do własnych ustawodawstw, aby umożliwić zajęcie lub konfiskatę wszelkich dochodów bezpośrednio lub pośrednio związanych z popełnieniem przestępstwa w ramach struktur organizacji przestępczych;

9. wzywa Komisję Europejską do uznania i wsparcia pilnej potrzeby norm europejskich w zakresie ponownego wykorzystania dochodów pochodzących z przestępstwa na cele społeczne, w tym na ochronę świadków, w celu umożliwienia ponownego włączenia środków pochodzących z organizacji przestępczych lub z nimi związanych do legalnego, czystego, przejrzystego i godnego pochwały obrotu gospodarczego;
10. popiera ściślejszą współpracę między państwami członkowskimi na rzecz uznawania i pełnego wykonywania nakazów zajęcia i konfiskaty; Uważa, że biuro ds. odzyskiwania mienia jest zasadniczym instrumentem zwalczania przestępczości zorganizowanej i że należy mu jak najszybciej udostępnić niezbędne środki i wiedzę fachową oraz nadać odpowiednie uprawnienia; popiera przeprowadzoną przez Komisję Europejską analizę głównych trudności napotykaną przez funkcjonujące biura ds. odzyskiwania mienia, wzywa Komisję do zwiększenia znaczenia i zakresu kompetencji biur ds. odzyskiwania mienia raz do umożliwienia im bardziej elastycznego i jednolitego dostępu do informacji, przy poszanowaniu praw podstawowych UE i norm w zakresie ochrony danych;
11. wzywa Komisję Europejską do przygotowania do końca 2013 r. badania na temat praktyk dochodzeniowych obowiązujących w państwach członkowskich w obszarze zwalczania przestępczości zorganizowanej, ze szczególnym odniesieniem do stosowania instrumentów takich jak na przykład podsłuch rozmów telefonicznych, podsłuch otoczenia, różne rodzaje rewizji, celowo opóźnione aresztowanie, celowo opóźnione zajęcie, operacje pod przykryciem oraz dostawy kontrolowane i nadzorowane; wzywa Komisję do przedłożenia do końca 2014 r. wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie wspólnych technik śledczych na rzecz zwalczania przestępczości zorganizowanej, zgodnie z art. 87 ust. 2 lit. c) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
12. podkreśla znaczenie zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony bezpośrednim i pośrednim ofiarom przestępczości zorganizowanej, świadkom, osobom współpracującym z wymiarem sprawiedliwości, informatorom, jak również ich rodzinom; w tym zakresie z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący dyrektywy określającej minimalne standardy w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw, lecz wzywa do opracowania przepisów unijnych również na rzecz świadków, osób współpracujących z wymiarem sprawiedliwości, informatorów oraz ich rodzin; wzywa do równego traktowania wszystkich rodzajów ofiar (w tym ofiar przestępczości zorganizowanej, terroryzmu i ofiar poniesionych podczas wykonywania obowiązków służbowych) oraz do zapewnienia ochrony świadkom wymiaru sprawiedliwości, osobom współpracującym z wymiarem sprawiedliwości, informatorom oraz ich rodzinom również po zakończeniu postępowania sądowego; podkreśla, że w przypadku gdy osoba nieletnia jest ofiarą przestępczości zorganizowanej, wymaga ona specjalnej uwagi i specjalnego traktowania, a także ochrony, pomocy i wskazówek; wzywa Komisję Europejską do określenia jasnych wytycznych na rzecz wspierania świadków, osób współpracujących z wymiarem sprawiedliwości,

informatorów i ich rodzin oraz nadania im europejskiego transgranicznego statusu prawnego poprzez rozszerzenie zakresu ochrony potencjalnie przyznawanej takim osobom w państwach członkowskich w przypadku, gdy zwróci się o nią państwo pochodzenia osoby współpracującej z wymiarem sprawiedliwości, świadka lub informatora; proponuje powołanie europejskiego funduszu na rzecz ochrony ofiar przestępczości zorganizowanej i świadków oraz udzielania im pomocy, wspierającego również pozarządowe, uznane przez państwa członkowskie stowarzyszenia zajmujące się zwalczaniem mafii i procederu ściągania haraczy; wyraża zadowolenie z przyjęcia w niektórych państwach członkowskich aktów prawnych mających na celu podniesienie poziomu ochrony świadków i osób współpracujących z wymiarem sprawiedliwości w odniesieniu do przestępstw związanych z przestępczością zorganizowaną (na przykład poprzez dopuszczenie możliwości przesłuchania na odległość w trakcie rozprawy);

13. wzywa Komisję i państwa członkowskie do propagowania roli, jakie odgrywają stowarzyszenia rodzin ofiar, dialogu pomiędzy tymi stowarzyszeniami i instytucjami oraz ustanowienia unijnego forum stowarzyszeń rodzin ofiar;

Zwalczanie silnie zakorzenionych w UE organizacji przestępczych o charakterze mafijnym

14. wzywa Komisję Europejską do opracowania wniosku dotyczącego dyrektywy mającego na celu uznanie utożsamiania się z kręgami mafijnymi lub innymi kręgami przestępczymi za przestępstwo podlegające karze we wszystkich państwach członkowskich, celem umożliwienia ukarania tych organizacji przestępczych, które czerpią zyski z samego faktu swojego istnienia, poprzez umiejętność zastraszania - nawet w przypadku niedokonania konkretnych aktów przemocy lub braku gróźb - w celu popełniania przestępstw, wywierania wpływu na system funkcjonowania sektora gospodarki, administracji i usług publicznych oraz na system wyborczy;
15. zamierza ustanowić w terminie trzech miesięcy od przyjęcia niniejszej rezolucji specjalną komisję ds. rozprzestrzeniania się organizacji przestępczych, w tym organizacji o charakterze mafijnym, działających na poziomie ponadnarodowym; której jednym z celów byłaby analiza rozmiarów zjawiska oraz jego negatywnego wpływu społeczno-gospodarczego na poziomie UE, a także kwestie nielegalnego wykorzystania środków publicznych przez organizacje przestępcze i mafie, przenikania tych organizacji do sektora publicznego i wywierania przez nie wpływu na legalną gospodarkę i sektor finansowy; innym jej celem byłoby określenie szeregu środków ustawodawczych, które pozwoliłyby stawić czoła temu wyraźnemu i stwierdzonemu zagrożeniu dla Unii Europejskiej i jej obywateli; w związku z tym zwraca się do Konferencji Przewodniczących o opracowanie wniosku zgodnie z art. 184 Regulaminu;
16. wzywa Komisję Europejską do przeprowadzenia do czerwca 2013 r., we współpracy z Europol i Eurojustem, badania w celu oszacowania negatywnych skutków międzynarodowej przestępczości zorganizowanej w Unii Europejskiej; wzywa Europol do sporządzenia do 2012 r. oceny zagrożenia przestępczością zorganizowaną dotyczącej zagrożenia związanego z istnieniem organizacji przestępczych o charakterze mafijnym w UE;
17. podkreśla, że zgodnie z przeprowadzoną przez Unię Europejską oceną zagrożenia

przestępczością zorganizowaną opublikowaną przez Europol w 2011 r. organizacje przestępcze wykazują naturalną zdolność do adaptowania się oraz rozpoznają i szybko wykorzystują nowe nielegalne rynki; w związku z tym uważa za konieczne nie tylko zwalczanie tradycyjnej przestępczości zorganizowanej, lecz również zwrócenie szczególnej uwagi na nowe formy przestępczości zorganizowanej;

Sposoby usprawnienia funkcjonowania europejskich struktur zaangażowanych w zwalczanie różnymi metodami przestępczości zorganizowanej oraz sposoby wzmocnienia stosunków z innymi instytucjami międzynarodowymi

18. wzywa państwa członkowskie do bezzwłocznego transponowania i wdrożenia decyzji Rady 2009/426/WSiSW w sprawie wzmocnienia Eurojustu oraz do zapewnienia zgodności ze wszystkimi zawartymi w niej zaleceniami, wzywa państwa członkowskie do zapewnienia, że przedstawiciele krajowi Eurojustu są na bieżąco informowani o przestępstwach dotyczących co najmniej dwóch państw członkowskich, w przypadku których istnieją poważne przesłanki świadczące o udziale organizacji przestępczej; uznaje znaczenie wzmocnienia Eurojustu w celu poprawy jego skuteczności w przeciwdziałaniu międzynarodowej przestępczości zorganizowanej w zakresie jego uprawnień do podejmowania inicjatyw, szczególnie w odniesieniu do wszczynania dochodzeń, oraz uprawnień przyznanych mu na mocy art. 85 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; wzywa instytucje europejskie do wywarcia swojego wpływu politycznego na szczeblu międzynarodowym w celu zainicjowania przeglądu możliwości wymiany niektórych doświadczeń zdobytych przez UE, w tym przez Eurojust, na szczeblu międzynarodowym oraz ewentualnego udostępniania wiedzy eksperckiej zdobytej dotychczas na szczeblu UE;
19. wzywa Komisję do możliwie szybkiego sporządzenia oceny wpływu wartości dodanej prokuratury europejskiej oraz do rozważenia możliwości rozszerzenia zakresu jej działalności o zwalczanie poważnej transgranicznej przestępczości zorganizowanej i korupcji, jak przewiduje art. 86 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, z uwzględnieniem wpływu praw podstawowych, a w szczególności praw do obrony, oraz potrzeby wcześniejszej harmonizacji przepisów prawa karnego materialnego i proceduralnego oraz przepisów dotyczących jurysdykcji karnej; wzywa Komisję do rozpoczęcia konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami, w tym z Agencją Praw Podstawowych Unii Europejskiej, Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, Radą Europy, Parlamentem Europejskim, parlamentami krajowymi i społeczeństwem obywatelskim w celu omówienia skutków ewentualnego ustanowienia prokuratury europejskiej;
20. popiera pięcioletnią strategię rozwoju Europolu przedstawioną w 2009 r.; wzywa Europol do zwiększenia liczby spotkań i możliwości dialogu z Parlamentem Europejskim do celów systematycznego omawiania postępów w realizowaniu powyższej strategii i ewentualnych trudności; wzywa Europol do skuteczniejszego zaangażowania na rzecz zwalczania przestępczości zorganizowanej i przestępczości o charakterze mafijnym poprzez utworzenie i wzmocnienie specjalnej sekcji w swojej strukturze organizacyjnej oraz przez lepsze wykorzystywanie przeznaczonych na ten obszar środków; wzywa Europol do jeszcze większego pogłębienia współpracy z Interpolem w celu zwalczania organizacji przestępczych na szczeblu międzynarodowym, ze szczególnym uwzględnieniem kwestii wymiany informacji; wzywa Europol do ustanowienia ściślejszych powiązań oraz do zawarcia umów strategicznych i operacyjnych z właściwymi władzami państw trzecich;

21. wzywa państwa członkowskie i Komisję do poprawy praktycznej współpracy pomiędzy krajowymi służbami policyjnymi poprzez usunięcie, w miarę możliwości, przeszkód formalnych;
22. ponownie podkreśla znaczenie poprawy praktycznej współpracy pomiędzy policją i organami sądowymi w państwach członkowskich w celu wymiany informacji na temat organizacji przestępczych oraz koordynacji działalności dochodzeniowej; wzywa Komisję i Eurojust do stworzenia w tym celu efektywniejszej sieci krajowych punktów kontaktowych; ponadto zwraca się do Komisji o przedkładanie rocznych sprawozdań w sprawie postępów związanych z pogłębieniem współpracy pomiędzy policją i organami sądowymi w zakresie przestępczości zorganizowanej;
23. przyznaje, że mimo protokołów i dwustronnych porozumień między agencjami Europol, Eurojust i OLAF nadal istnieją znaczne możliwości poprawy w zakresie współpracy między tymi instytucjami; wzywa zatem Europol, Eurojust i OLAF oraz europejskiego koordynatora ds. przeciwdziałania handlowi ludźmi do podjęcia konkretnych, wspólnych starań służących ocenie i stałej aktualizacji porozumień o współpracy oraz ich realizacji, szczególnie w odniesieniu do wymiany streszczeń spraw, informacji dotyczących spraw oraz informacji i danych strategicznych; uważa, że aby współpraca między Europolem, Eurojustem i OLAF-em była w pełni skuteczna, należy dokonać jasnego rozdziału kompetencji służącego uniknięciu powielania wysiłków; wzywa Komisję Europejską do przeprowadzenia badania w celu oszacowania skuteczności działalności agencji zajmujących się zwalczaniem przestępczości na szczeblu UE i państw członkowskich;

Wypracowanie zasady wzajemnego uznawania decyzji w sprawach karnych i poprawa współpracy sądowej i policyjnej w UE oraz z państwami trzecimi

24. jest świadomy, że w celu pokonania w praktyce przeszkód we współpracy sądowej należy zwrócić szczególną uwagę na informowanie i podnoszenie wiedzy organów sądowych i policyjnych oraz apeluje do państw członkowskich, aby uznały szkolenie sądowe i policyjne za priorytet polityczny; jednocześnie wzywa Komisję do uruchomienia odpowiednich zasobów, w tym finansowych, w celu wsparcia działań państw członkowskich;
25. uznaje, że współpraca sądowa, w tym między państwami członkowskimi, stanowi jeden z filarów zwalczania transgranicznej przestępczości zorganizowanej i ustanowienia wspólnego obszaru bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz wzywa państwa członkowskie, by honorowały swoje zobowiązania i niezwłocznie dokonały transpozycji wszystkich instrumentów współpracy sądowej, jakie już istnieją na szczeblu UE, w szczególności konwencji z 2000 r. o wzajemnej pomocy w sprawach karnych oraz decyzji ramowej w sprawie wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych; jest świadomy, że w celu pokonania w praktyce przeszkód we współpracy sądowej należy zwrócić szczególną uwagę na informowanie i podnoszenie wiedzy organów sądowych i policyjnych i adwokatów oraz apeluje do państw członkowskich, aby uznały szkolenie sądowe i policyjne oraz prawa do obrony za priorytet polityczny; jednocześnie wzywa Komisję do przeznaczenia odpowiednich środków, w tym finansowych, w celu wsparcia działań państw członkowskich;
26. wzywa państwa członkowskie i Komisję do kontynuowania swoich wysiłków mających na celu skuteczne wdrożenie europejskiego nakazu aresztowania; zwraca się do Komisji Europejskiej o rozważenie możliwości ponownego określenia przypadków fakultatywnej

odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania, o której mowa w art. 4 decyzji ramowej, celem poszanowania zobowiązań UE w zakresie praw podstawowych oraz przy wykorzystaniu doświadczenia nabytego dzięki późniejszym instrumentom wzajemnego uznawania w odniesieniu do przestępstw typowo związanych z przestępczością zorganizowaną, w tym udziału w stowarzyszeniu o charakterze mafijnym; wzywa organy sądowe państw członkowskich do podjęcia wszelkich wysiłków celem zapewnienia, że wydawane przez nie europejskie nakazy aresztowania są zawsze przekazywane Interpolowi;

27. uznaje zasadnicze znaczenie wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych w zwalczaniu transgranicznej przestępczości zorganizowanej oraz wyraża zaniepokojenie tym, że transpozycja odpowiedniej decyzji ramowej i opieszałość niektórych krajowych organów sądowych uniemożliwiają pełne wykorzystanie tego instrumentu dochodzeniowego; wzywa Komisję Europejską i Radę do nadania nowego impulsu pracom wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych poprzez zapewnienie pełnego wdrożenia decyzji ramowej 2002/465/WSiSW we wszystkich państwach członkowskich oraz udzielenie odpowiedniego wsparcia finansowego; podkreśla, że ocena wyników osiągniętych przez wspólne zespoły dochodzeniowo-śledcze może być przeprowadzana na szczeblu europejskim (np. w oparciu o wartość mienia objętego konfiskatą) i krajowym (np. w odniesieniu do skuteczności poszczególnych członków zespołu) oraz zwraca się do Komisji do podjęcia działań w tym zakresie wspólnie z Eurojustem i Europolami;
28. zwraca uwagę, że granice nie są przeszkodą dla przestępczości zorganizowanej; w związku z tym uważa za konieczne uwzględnienie w ramach europejskich wysiłków zmierzających do zwalczania przestępczości zorganizowanej zewnętrznego wymiaru przestępczości zorganizowanej; zauważa, że w tym celu należy zwiększyć zaangażowanie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych i Centrum Sytuacyjnego (SitCen); zwraca się do Komisji Europejskiej o zapewnienie coraz większej skuteczności i o stałą aktualizację umów o współpracy w obszarze wymiaru sprawiedliwości i prowadzenia dochodzeń, zawieranych z państwami trzecimi w celu zwalczania transgranicznej przestępczości zorganizowanej; wzywa ponadto do przyjmowania przy opracowywaniu takich umów podejścia uwzględniającego należyte charakterystykę zagrożeń dla bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego Unii Europejskiej ze strony przestępczości zorganizowanej, związaną z sytuacją w poszczególnych państwach trzecich; wzywa Europol do opracowywania z coraz większą częstotliwością i precyzją analiz okresowych i tematycznych dotyczących organizacji przestępczych spoza Europy, których działalność ma bezpośrednie lub pośrednie skutki dla Unii Europejskiej; uważa za kwestię priorytetową utrzymanie i zwiększenie zaangażowania Unii Europejskiej i instytucji międzynarodowych w regionie bałkańskim, szczególnie w zakresie działań na rzecz zwalczania przestępczości zorganizowanej; wzywa Komisję, we współpracy z Europolami, do opracowania z Interpolami wspólnego projektu w celu wsparcia utworzenia i wdrożenia regionalnego systemu wymiany informacji policyjnych i sądowych z Afryką Zachodnią, przy jednoczesnym udostępnieniu Wspólnocie Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej niezbędnej wiedzy eksperckiej i niezbędnych zasobów, między innymi w dziedzinie szkoleń i działań następczych;

Inne zalecenia dotyczące przeciwdziałania przestępczości zorganizowanej

29. podkreśla znaczenie promowania kultury praworządności oraz zwiększenia świadomości i wiedzy o tej kwestii wśród obywateli oraz, ogólnie, społeczeństwa; podkreśla w związku z tym zasadniczą rolę wolnej prasy, niezależnej od wszelkich wpływów zewnętrznych, co

pozwała jej na badania i ujawnianie powiązań między przestępczością zorganizowaną a partykularnymi interesami; uważa, że podejmowanie takich działań musi odbywać się przy pełnym poszanowaniu podstawowego prawa do godności, czci i prywatności osób; wzywa Komisję do opracowania specjalnych planów działania na rzecz budowania kultury praworządności, również poprzez ustanowienie w tym celu odpowiednich pozycji budżetowych;

30. podkreśla, że instytucje europejskie i państwa członkowskie powinny przyjąć holistyczne podejście do handlu dziećmi, które włącza w główny nurt polityki wielosektorowe interwencje, mające na celu ochronę praw dzieci, które padły lub mogą paść ofiarą handlu ludźmi; nalega, by państwa członkowskie aktywnie uczestniczyły w walce z nielegalną adopcją i opracowały ramy zapewniające przejrzystość i skuteczne monitorowanie rozwoju opuszczonych i adoptowanych dzieci;
31. podkreśla żywotne znaczenie przejrzystości sektora publicznego w walce przeciwko przestępczości zorganizowanej i wzywa Komisję do podjęcia działań mających na celu ustanowienie koniecznych przepisów i zapewnienie przydziału oraz możliwości dokładnego śledzenia i monitorowania wykorzystania funduszy UE przez właściwe instytucje oraz obywateli i prasę; apeluje o szybkie udostępnianie takich informacji na odpowiedniej stronie internetowej w czytelnym dla urzędów, porównywalnym i otwartym formacie danych oraz w co najmniej w jednym z języków roboczych UE w celu zapewnienia łatwego dostępu do tego typu informacji oraz ich ponownego wykorzystania i przetwarzania przez społeczeństwo obywatelskie; wzywa państwa członkowskie do przyjęcia podobnych środków, aby wszystkie transakcje z wykorzystaniem funduszy publicznych były przejrzyste, szczególnie w odniesieniu do władz lokalnych, które są bardziej narażone na infiltrację przez środowiska przestępczości zorganizowanej, z uwzględnieniem z natury tajemniczego charakteru środków służących zwalczaniu przestępczości zorganizowanej;
32. wzywa do określenia – z poszanowaniem wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności – odpowiedniego systemu kar i właściwych warunków odbywania kary pozbawienia wolności za przestępstwa związane z przestępczością zorganizowaną, aby odwieść od popełniania przestępstw oraz uniemożliwić więźniom dalsze przewożenie organizacjom podczas odbywania kary lub pomaganie im w osiągnięciu celów przez popełnianie kolejnych przestępstw;

Środki zapobiegawcze odnoszące się do konkretnych obszarów działania przestępczości zorganizowanej

33. jest przekonany o istnieniu nieodłącznego związku między przestępczością zorganizowaną i korupcją oraz z naciskiem ponawia wniosek wyrażony podczas przyjmowania oświadczenia pisemnego 02/2010 dotyczący stworzenia obiektywnego i wymiernego mechanizmu oceny i monitorowania polityki 27 państw członkowskich w zakresie zwalczania korupcji oraz sformułowania wszechstronnej polityki antykorupcyjnej przez instytucje UE; podkreśla potrzebę przyjęcia aktywnego podejścia do zwalczania korupcji i wzywa Komisję, aby kładła nacisk na środki przeciwdziałające korupcji zarówno w sektorze publicznym jak i prywatnym; uznaje ponadto za priorytet opracowanie skutecznych środków zwalczania korupcji w polityce sąsiedztwa, w obszarze przedakcesyjnym oraz przy korzystaniu z funduszy pomocy na rzecz rozwoju, w szczególności przyznawanych przez Europejski Bank Inwestycyjny i nowe struktury tworzone w ramach Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych; wzywa Komisję do informowania Parlamentu oraz do wprowadzenia

skutecznej kontroli podejmowanych środków i osiągniętych rezultatów;

34. wzywa państwa członkowskie do niezwłocznej ratyfikacji międzynarodowych instrumentów antykorupcyjnych, w szczególności Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji oraz Karnoprawnej konwencji Rady Europy o korupcji i Cywilnoprawnej konwencji Rady Europy o korupcji (1999 r.);
35. zobowiązuje się ustanowić przepisy gwarantujące, że osoby skazane prawomocnym wyrokiem za udział w organizacjach przestępczych lub osoby, które popełniły przestępstwa zwykle popełniane w powiązaniu z takimi organizacjami (np. handel ludźmi, międzynarodowy handel środkami odurzającymi, pranie pieniędzy, oszustwa, korupcja, wymuszenie itp.) nie będą mogły kandydować w wyborach do Parlamentu Europejskiego; wzywa państwa członkowskie do sporządzenia podobnych przepisów dotyczących wyborów krajowych i samorządowych;
36. wzywa Komisję Europejską do opracowania jasnych wytycznych i odpowiednich wniosków ustawodawczych, aby zapobiec uczestnictwu przedsiębiorstw powiązanych z przestępczością zorganizowaną i mafiami w przetargach publicznych i zarządzaniu zamówieniami publicznymi; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia monitorowania przepływów finansowych w ramach umów związanych z pracami, usługami i dostawami publicznymi oraz rozważenia wprowadzenia przepisów karających działania zakłócające administracyjne procedury kwalifikacyjne przeprowadzane w celu udzielenia zamówień publicznych; wzywa Komisję do zagwarantowania, że art. 45 dyrektywy 2004/18/WE jest w pełni i poprawnie stosowany, poprzez wykluczenie z góry możliwości odstąpienia od przestrzegania wymogu, uściślenie, że karom powodującym wykluczenie podlegają osoby zarówno prawne jak i fizyczne oraz zapewnienie, że istnienie takich przyczyn powoduje trwale lub wystarczająco długotrwałe wykluczenie, a nie tylko wykluczenie na okres odbywania kary; wzywa Komisję do przedstawienia wniosków mających na celu określenie przyczyn wykluczenia z udziału w zamówieniach publicznych lub specjalnych środków zapobiegawczych w odniesieniu do osób objętych dochodzeniem lub postępowaniem karnym w toku; wnosi o rozszerzenie zakresu przestępstw powodujących wykluczenie na wszystkie przestępstwa popełniane zwykle w powiązaniu z organizacjami przestępczymi a także o podjęcia działań mających na celu uniknięcie obchodzenia przepisów dzięki wykorzystaniu podmiotów fikcyjnych i osób wspierających; wzywa państwa członkowskie do opracowania analogicznych środków w odniesieniu do wszelkich form zamówień, koncesji, zezwoleń lub pomocy publicznej, jeżeli nie podlegają przepisom europejskim; wzywa Komisję Europejską do opracowania odpowiednich instrumentów legislacyjnych i operacyjnych do celów wymiany informacji między państwami członkowskimi, a także między tymi państwami oraz instytucjami i agencjami europejskimi, oraz do sporządzenia „czarnych list”, aby zapobiec sprzeniewierzaniu środków publicznych Unii Europejskiej;
37. wyraża zadowolenie z przyjęcia dyrektywy 2011/36/UE w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu, wiążącego się często z działalnością organizacji przestępczych obejmującą czerpanie korzyści z prostytucji, wykorzystywanie do pracy, pobieranie organów i niewolnictwo; podkreśla ogromne znaczenie szybkiego i skutecznego wdrożenia tej dyrektywy;
38. wzywa państwa członkowskie i instytucje europejskie do należytego uwzględnienia tego, że uczestnicy przestępczości zorganizowanej nadal opierają swoją działalność i interesy

również na handlu środkami odurzającymi, starając się powiększyć światowy rynek narkotyków o nowe obszary i nowe substancje;

39. wzywa Europejski Bank Inwestycyjny i wszystkie instytucje finansowe państw członkowskich wspierające rozwój do ulepszenia swoich strategii politycznych dotyczących centrów offshore i niechętnych do współpracy jurysdykcji, w szczególności poprzez przyjęcie listy jurysdykcji, które powinny być bardziej restrykcyjnie monitorowane w odniesieniu do czarnej i szarej listy OECD, a także poprzez szczególną kontrolę, w razie potrzeby, „należytej staranności” każdego państwa, przy jednoczesnym zakazaniu wszelkich form wsparcia pośredników finansowych w ramach jurysdykcji, które są uznawane za obciążone wysokim ryzykiem, oraz nałożeniu obowiązku przeniesienia zarejestrowanych firm z siedzibą na terenie niechętnych do współpracy jurysdykcji oraz centrów offshore jako podstawowego warunku wstępnego otrzymania wsparcia finansowego na określone działania; wzywa instytucje europejskie i państwa członkowskie do aktywnego zaangażowania się w dopilnowanie właściwego wdrożenia wszystkich 40 zaleceń Europejskiego Banku Inwestycyjnego poprzez przyjęcie specjalnych strategii politycznych dla poszczególnych instytucji, w tym zaostrzonych kryteriów należytej staranności, zwłaszcza w sprawach o delikatnej naturze politycznej;
40. podkreśla, że przestępczość zorganizowana wykorzystuje do nielegalnych celów technologie informacyjno-komunikacyjne, co wiąże się z popełnianiem przestępstw związanych z kradzieżą tożsamości, cyberprzestępczością, oszustwami, nielegalnymi zakładami i ustawianymi imprezami sportowymi; w związku z tym zaleca opracowanie spójnych europejskich ram prawnych; wzywa instytucje europejskie do zaapelowania do możliwie jak największej liczby swoich międzynarodowych partnerów o podpisanie i ratyfikowanie konwencji w sprawie cyberprzestępczości z 2001 r.; podkreśla coraz częstsze skupianie się organizacji przestępczych na możliwościach prania pieniędzy lub przestępczości finansowej, czego skutkiem może być zwiększenie skali rozwoju działalności przestępczej w internecie;
41. wzywa instytucje europejskie do wysłania jasnego komunikatu na szczeblu UE oraz na szczeblu międzynarodowym w celu ograniczenia wszelkich form prania pieniędzy za pośrednictwem rynków finansowych, zwłaszcza za pomocą: opracowania możliwych środków kontroli kapitału, zgodnie zresztą z niedawnym zaleceniem Międzynarodowego Funduszu Walutowego; zachęcania do ograniczenia dominacji rynków finansowych w obszarze transakcji krótkoterminowych; nałożenia obowiązku większej przejrzystości w odniesieniu do wykorzystania funduszy publicznych, przede wszystkim tych, które wspierają rozwój sektora prywatnego, oraz przeprowadzenia skutecznej ofensywy przeciwko rajom podatkowym poprzez nałożenie na wszystkie wielonarodowe podmioty gospodarcze obowiązku sprawozdawczości finansowej w podziale na poszczególne kraje; promowania wielostronnej umowy w sprawie wymiany informacji podatkowych, z jednoczesną zmianą definicji „raju podatkowego” oraz wykazu tych sekretnych jurysdykcji; wzywa Komisję Europejską do opracowania jasnych wytycznych w zakresie monitorowania przepływów pieniężnych, aby ułatwić identyfikowanie procederów związanych z praniem pieniędzy pochodzących z przestępstw; wzywa Komisję Europejską, w związku z jej wnioskiem ustawodawczym dotyczącym aktualizacji dyrektywy w sprawie prania pieniędzy, do upowszechnienia w możliwie największym stopniu stosowania kar za pranie dochodów pochodzących z przestępstwa i utworzenie podstawy prawnej do określenia jak najszerszego zakresu uprawnień dochodzeniowych w tym obszarze; w związku z tym wnosi o włączenie wiążącego dla wszystkich państw członkowskich

obowiązku karania tzw. przestępstwa samodzielnego prania pieniędzy, polegającego na praniu pieniędzy nielegalnego pochodzenia przez ten sam podmiot, który uzyskał pieniądze w drodze przestępstwa; wzywa ponadto Komisję do uwzględnienia we wniosku możliwości rozszerzenia zakresu kar za pranie pieniędzy na przypadki, w których sprawca powinien był wiedzieć o tym, że mienie stanowi dochody z przestępstwa;

42. Komisję do dokładnego monitorowania transpozycji przez państwa członkowskie dyrektywy UE w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne, aby zagwarantować, że transpozycja ta jest dokonywana sprawnie i skutecznie; wzywa Komisję do określenia innowacyjnych instrumentów ścigania osób popełniających przestępstwa wymierzone przeciwko środowisku naturalnemu, w których bierze udział przestępczość zorganizowana, np. poprzez przedłożenie wniosku służącego upowszechnieniu w UE pozytywnego doświadczenia Włoch związanego z wprowadzeniem od 2011 r. przestępstwa określonego jako „zorganizowany nielegalny handel odpadami”, które zostało uznane za przestępstwo mające poważny wpływ społeczny (w przypadku których to przestępstw właściwym organem jest Okręgowa Dyrekcja ds. Walki z Mafią (Direzione distrettuale antimafia)); wzywa do zintensyfikowania działań biur Cites oraz ich koordynacji na szczeblu europejskim w odniesieniu do nielegalnego handlu, zwłaszcza handlu zwierzętami i roślinami objętymi ochroną i zagrożonymi wyginieciem;
43. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia proaktywnego podejścia przy prowadzeniu dochodzeń w sprawach wymuszenia rozbójniczego, na przykład poprzez zapewnianie zachęt finansowych i form wsparcia finansowego mających na celu umożliwienie kontynuowania działalności gospodarczej osobom, które zgłaszają przypadki przestępstw, oraz prowadzenie dochodzeń opartych na działaniach wywiadowczych; uznaje zasadnicze znaczenie i w związku z tym potrzebę wzmacniania społeczeństwa obywatelskiego i form jego partnerstw z wymiarem sprawiedliwości i organami ścigania; wzywa państwa członkowskie do zachęcania do podpisania protokołów ustaleń pomiędzy sektorem publicznymi a handlowcami i przedsiębiorcami uskarżającymi się na ściąganie haraczy celem umożliwienia im pracy pomimo napotykanych trudności; wzywa Komisję Europejską do włączenia do wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie konfiskaty dochodów pochodzących z przestępczości zorganizowanej rozszerzenia środków przewidzianych obecnie w art. 3 ust. 1 decyzji ramowej 2005/212/WSiSW na przestępstwo wymuszenia rozbójniczego;
44. wzywa Komisję do włączenia szczegółowych przepisów dotyczących roli przestępczości zorganizowanej do ram prawnych w zakresie walki z podrabianiem; popiera decyzje przedstawione w rezolucji Rady z dnia 23 października 2009 r. w sprawie wzmocnionej strategii na rzecz współpracy celnej, ze szczególnym odniesieniem do opracowania nowych form współpracy i nowych technik prowadzenia dochodzeń, przyjęcia podejścia instytucjonalnego opartego na współpracy między służbami celnymi, policją i innymi właściwymi organami oraz do usprawniania dotychczasowego procesu współpracy, aby wypracować skuteczne podejście do zwalczania transgranicznej przestępczości zorganizowanej i umożliwić konfiskowanie nielegalnych towarów w całej Unii Europejskiej; uważa, że należy w jak największym stopniu uwydatnić znacznie tych aspektów przy przyjmowaniu i wdrażaniu piątego planu działania na rzecz współpracy organów celnych;

45. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, parlamentom krajowym, Europolowi, Eurojustowi, Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu, Interpolowi i UNODC.